

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 387/2013-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. júna 2013 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti P., a. s., B., zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. A. V., s. r. o., B., konajúcou prostredníctvom konateľky a advokátky JUDr. A. V., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 3 K 27/2009 z 22. mája 2012, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti P., a. s., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. júla 2012 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti P., a. s., B. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. A. V., s. r. o., B., konajúcou prostredníctvom konateľky a advokátky JUDr. A. V., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46

ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 3 K 27/2009 z 22. mája 2012.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka je veriteľom v konkurznom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 3 K 27/2009 na majetok úpadcu obchodnej spoločnosti B., a. s., B. (ďalej len „úpadca“). Sťažovateľka si do konkurzného konania prihlásila svoje pohľadávky v celkovej sume 1 394 144,59 €, z čoho suma 1 078 802,36 € bola zabezpečená záložným právom k nehnuteľnostiam vo vlastníctve úpadcu. Správca speňažil majetok úpadcu ako podnik postupom podľa § 92 ods. 1 písm. c) zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“) vo štvrtom kole verejného ponukového konania za kúpnu cenu 277 000 €. Kúpna zmluva o predaji podniku bola uzatvorená 28. februára 2011.

Sťažovateľka výzvou z 1. júla 2011 požiadala správcu úpadcu o predloženie návrhu rozvrhu výťažku. Následne správca spracoval návrh konečného rozvrhu výťažku oddelenej podstaty pre sťažovateľku ako zabezpečeného veriteľa a doručil jej ho 4. augusta 2011. Sťažovateľka nesúhlasila s predloženým návrhom rozvrhu výťažku a podala proti nemu námietky, argumentujúc tým, že *„správca zaťažil oddelenú podstatu P., a. s. výdavkami, ktoré so správou a speňažením oddelenej podstaty žiadnym spôsobom nesúvisia, čím porušil zákonné právo zabezpečeného veriteľa, aby jeho pohľadávka bola uspokojená z výťažku speňazenia založenej veci“*.

O podaných námietkach sťažovateľky rozhodol napadnutým uznesením okresný súd, ktorý námietkam nevyhovel.

Podstata námietok sťažovateľky proti návrhu rozvrhu výťažku spočívala v

- zaťažení oddelenej podstaty neuhradenými výdavkami za spotrebu elektrickej energie, vody a dane z nehnuteľností, ktoré vznikli v období, keď boli nehnuteľnosti prenajaté, pričom tieto výdavky bol povinný uhrádzať nájomca,

- započítaní vzájomných pohľadávok úpadcu z neuhradeného nájomného s pohľadávkami za služby, ktoré mali údajne spočívať v poskytnutí prác vyradenia a vytriedenia mzdových zložiek,

- skutočnosti, že nájomca, ktorý si povinnosti z nájomnej zmluvy neplnil, je osobou personálne prepojenou na dvoch veriteľov úpadcu a členov veriteľského výboru, a to obchodné spoločnosti M., a. s., a S., a. s.,

- zaťaženie oddelenej podstaty výdavkami, ktoré súvisia s úhradou miezd a odstúpného vyplatených zamestnancom prostredníctvom garančného fondu,

- zaťaženie oddelenej podstaty pomernou časťou žalovanej sumy 42 526,80 €, ktorej vylúčenia z konkurznej podstaty sa domáha spoločnosť K., spol. s r. o.

Sťažovateľka tvrdí, že okresný súd rozhodol o predmetných námietkach napadnutým uznesením, ale „svoj právny názor žiadnym spôsobom neodôvodnil“. V tejto súvislosti poukazuje na to, že „súd v odôvodnení uznesenia zo dňa 22. 05. 2012 uvádza vyjadrenie správcu a svoje súhlasné stanovisko s odkazom na príslušné ustanovenia Zákona o konkurze a reštrukturalizácii, bez toho, aby sa zaoberal relevantnými prameňmi práva..., o ktoré by mohol dôsledne oprieť svoje právne tvrdenia tak, aby boli presvedčivé a všeobecne akceptovateľné. Týmto postupom bola Sťažovateľovi odňatá možnosť konať pred súdom.“.

Sťažovateľka nesúhlasí s právnym záverom okresného súdu vyjadreným v napadnutom uznesení, v zmysle ktorého postup správcu pri rozdeľovaní pohľadávok proti podstate medzi všeobecnú podstatu a oddelenú podstatu považoval za zákonný a správny. Sťažovateľka s poukazom na § 87 ods. 5 zákona o konkurze a reštrukturalizácii v znení účinnom do 31. decembra 2011, podľa ktorého ak nie je možné určiť, v súvislosti s ktorou súpisovou zložkou majetku pohľadávka proti podstate vznikla, správca rozpočíta pohľadávku proti podstate medzi všetky súpisové zložky majetku, argumentovala: «Dogmatickým uplatnením zmienenej právnej vety v praxi dochádza k takým absurdným situáciám, keď správca priradí pohľadávku proti podstate aj k súpisovým položkám osobitnej, čiže oddelenej podstaty napriek tomu, že táto s nimi nemá žiadny súvis.

Nakoniec v prípade, ak úpadca disponuje výlučne majetkom, ktorý je predmetom záložného práva, pričom sú v konaní prihlásené pohľadávky proti podstate, tieto sa uhradia

z výťažku oddelenej podstaty bez ohradu na práva a právom chránené záujmy zabezpečeného veriteľa. Takýto postup pokladáme za absurdný už len z dôvodu, že inštitút záložného práva má svojou podstatou slúžiť na ochranu práv zabezpečeného veriteľa pre prípad neplnenia záväzkov zo strany dlžníka: domnievame sa, že ani konkurzné konanie a postup podľa Zákona o konkurze a reštrukturalizácii ako právnej normy lex specialis nemôže „prelomit“ inštitút záložného práva a uprednostniť uspokojenie iných, prednostných pohľadávok (pohľadávok proti podstate).»

V nadväznosti na citovanú argumentáciu sťažovateľka upriamila pozornosť na novelizáciu § 87 zákona o konkurze a reštrukturalizácii (vykonanú zákonom č. 348/2011 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, pozn.), na základe ktorej s účinnosťou od 1. januára 2012 tento zákon už prísne rozdeľuje pohľadávky proti podstate ako pohľadávky proti všeobecnej podstate a pohľadávky proti oddelenej podstate, pričom pohľadávky proti oddelenej podstate sú náklady, ktoré súvisia s oddelenou podstatou, čo podľa názoru sťažovateľky iba potvrdzuje rozporný a arbitrárny výklad napadnutého uznesenia okresného súdu. V tejto súvislosti sa sťažovateľka domnieva, že „*novelizácia ustanovenia § 87 nepriniesla zmenu v chápaní pohľadávok proti podstate, ale len odstránila často nesprávne použitie právnej normy v neprospech zabezpečeného veriteľa*“.

Podľa názoru sťažovateľky bolo uznesením okresného súdu sp. zn. 3 K 27/2009 z 22. mája 2012 porušené jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože okresný súd v jej veci „*nevykonal žiadne dokazovanie, riadne svoje rozhodnutie neodôvodnil a neoprel o výklad právne relevantných ustanovení príslušných právnych predpisov*“.

Na základe uvedeného sa sťažovateľka domáha, aby ústavný súd prijal jej sťažnosť na ďalšie konanie a následne nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo spoločnosti P., a. s. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských

práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava I č. k. 3 K/27/2009 zo dňa 22. 05. 2012 porušené bolo.

2. Uznesenie Okresného súdu Bratislava I č. k. 3 K/27/2009 zo dňa 22. 05. 2012 sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

3. Spoločnosti P., a. s. sa priznáva náhrada trov konania vo výške 323,50 EUR, ktorú je Okresný súd Nitra (sťažovateľka má zrejme na mysli Okresný súd Bratislava I, pozn.) povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu Advokátska kancelária JUDr. A. V., s. r. o. do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

V súvislosti s prípravou predbežného prerokovania sťažnosti ústavný súd požiadal prípisom z 28. februára 2013 o vyjadrenie predsedníčku okresného súdu, ktorá na túto žiadosť reagovala prípisom sp. zn. Spr 3217/2013 z 28. marca 2013; súčasťou prípisu jej aj vyjadrenie zákonnej sudkyne ku skutočnostiam namietaným v sťažnosti, v ktorom sa vo vzťahu k jednotlivým námietkam sťažovateľky okrem iného uvádza:

1. K námietke týkajúcej sa zaťaženia oddelenej podstaty neuhradenými výdavkami za spotrebu elektrickej energie, vody a dane z nehnuteľností, ktoré vznikli v období, keď boli nehnuteľnosti prenajaté, pričom výdavky bol povinný uhrádzať nájomca:

„... Vychádzajúc z vyjadrení Správcu uvádzaných v Návrhu na rozhodnutie o námietkach, prenájmom nehnuteľností zaradených do konkurznej podstaty sa výrazne znížili výdavky spojené so správou týchto nehnuteľností. S poukazom na Návrh rozvrhu výťažku z oddelenej podstaty Zabezpečeného veriteľa, správa konkurznej podstaty Úpadcu bola mimoriadne komplikovaná, nakoľko v konkurznej podstate v čase ustanovenia do funkcie neboli žiadne finančné prostriedky na zabezpečenie samotnej správy. Potenciálny zdroj príjmov predstavovali práve príjmy z prenájmu, ktoré však komplikoval fakt, že v čase ustanovenia Správcu do funkcie boli uzavreté zmluvy so 6 nájomcami, ktorí nájomné platili len sporadicky. Vzhľadom na uvedené Správca uzatvoril Zmluvu o nájme s jediným nájomcom, čím sa výrazne znížili náklady na elektrickú energiu a bol dosiahnutý celkový príjem za prenájom vo výške 32.271,79 €. Pomerná časť z tohto výťažku bola priradená do

oddelenej podstaty na základe koeficientu, ktorým boli rozpočítané pohľadávky proti podstate, ktoré vznikli v súvislosti so správou konkurznej podstaty.

Je zrejmé, že Sťažovateľom namietané výdavky sú pohľadávkami proti podstate. Tieto pohľadávky totiž vznikli po vyhlásení konkurzu a v súvislosti so správou majetku Úpadcu. Skutočnosť, že predmetné výdavky vznikli v období, kedy bol majetok predmetom nájmu nemá vplyv na vymedzenie týchto výdavkov ako pohľadávok proti podstate. Právny význam ich vymedzenia ako pohľadávok proti podstate pritom spočíva v tom, že Správca ich uspokojuje mimo rozvrhu výťažku, a to z výťažku získaného speňažením majetku, ktorý podlieha konkurzu. Nakoľko tieto pohľadávky proti podstate (t. j. spotreba elektrickej energie a voda) vznikli v súvislosti so správou celej konkurznej podstaty, Správca ich rozpočítal na celú konkurznú podstatu podľa súpisovej hodnoty konkurznej podstaty.

Na druhej strane, daň z nehnuteľnosti je pohľadávkou výlučne proti oddelenej podstate, keďže vznikla v súvislosti s konkrétnymi nehnuteľnosťami zaradenými do oddelenej podstaty. Je preto zrejmé, že táto pohľadávka sa uspokojí z výťažku získaného speňažením majetku, zaradeného do oddelenej podstaty a to pomerom, akým boli veritelia uspokojení z výťažku predaja nehnuteľností. Nakoľko Zabezpečený veriteľ bol uspokojený vo výške 84,8 % z kúpnej ceny nehnuteľností, aj daň z nehnuteľností bude v rovnakom pomere zaťažovať oddelenú podstatu.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti je zrejmé, že predmetné výdavky, ktoré Sťažovateľ namieta, sú nepochybne pohľadávkami proti podstate. Správca spôsobom ustanoveným zákonom pripravil návrh rozvrhu výťažku pre oddeleného veriteľa, keď zo sumy výťažku odrátal vzniknuté pohľadávky proti podstate, rozpočítané podľa uvedených koeficientov. Tvrdenie, že uvedené pohľadávky mali byť hradené zo zisku z prenájmu je v zásade irelevantné, nakoľko je zrejmé že v konečnom dôsledku výška pohľadávok proti podstate presiahla príjem z prenájmu. Akákoľvek zodpovednosť Správcu je podľa nášho názoru vylúčená, nakoľko tento nemohol predvídať, že pohľadávky proti podstate prevýšia príjem z prenájmu. Okrem toho, samotným prenájmom sa mu podarilo ušetriť náklady správy nehnuteľností, ktoré by v prípade nevyužitia inštitútu prenájmu boli niekoľko násobne vyššie. Následne bol príjem z prenájmu, ako výťažok zo speňaženia, rozrátaný rovnakým koeficientom, ako pohľadávky proti podstate, ktoré vznikli v súvislosti so správou

nehnutelností, ktoré boli predmetom nájmu. Súd teda vyhodnotil, že námietka Sťažovateľa v tomto prípade bola nedôvodná.“

2. K námietke týkajúcej sa neuhradenia výdavkov zo strany nájomcu ku dňu odovzdania nehnuteľností novému vlastníkovi:

„Súd v uznesení č. k. 3 K/27/2009 zo dňa 22. 05. 2012 k uvedenej námietke Zabezpečeného veriteľa uviedol, že k uzavretiu Zmluvy o predaji podniku došlo dňa 28. 02. 2011, pričom v ten istý deň bolo dohodnuté s nájomcom, že najneskôr k 31. 03. 2011 dôjde k odovzdaniu nebytového priestoru novému vlastníkovi. Zároveň bolo dohodnuté, že akékoľvek výdavky súvisiace s dodávkou el. energie, vody a stočného za mesiac marec budú refakturované. Nakoľko k úhrade takto refakturovaných nákladov ku dňu rozvrhu výťažku nedošlo, Správca uviedol, že v rámci nasledujúceho rozvrhu bude takýto príjem rozvrhnutý zabezpečenému veriteľovi. Sťažovateľ v Sťažnosti namieta, že takýto postup nemá oporu v zákone, nakoľko ZKR s poukazom na ust. § 97 ZKR v znení do 31. 12. 2011 neumožňoval čiastkový a dodatočný rozvrh po speňažení oddelenej podstaty ako celku ale len rozvrh výťažku zo speňaženia majetku oddelenej podstaty.

V tejto súvislosti poukazujeme na skutočnosť, že ZKR, v znení platnom do 31. 12. 2011 termín čiastkový rozvrh síce nepoužíval, avšak je zrejmé, že pokiaľ Správca vypracuje rozvrh po speňažení každej štvrtiny majetku tvoriaceho oddelenú podstatu ide o čiastkový rozvrh.

V posudzovanom prípade sa majetok Úpadcu speňažoval ako podnik v súlade s § 92 ods. 1 písm. d) ZKR, a teda Správca nemal možnosť pripraviť čiastkový rozvrh po speňažení každej štvrtiny majetku tvoriaceho oddelenú podstatu. Je zrejmé, že speňažením majetku zaradeného do oddelenej podstaty, bol predaný celý majetok tvoriaci oddelenú podstatu. Na druhej strane, pokiaľ neboli uhradené refakturované náklady je zjavné, že existuje ešte majetok, ktorý má byť uhradený zabezpečenému veriteľovi. Pokiaľ by teda Správca čakal s prípravou návrhu rozvrhu výťažku z oddelenej podstaty pre Zabezpečeného veriteľa, na úhradu refakturovaných nákladov, ako aj na výsledok sporu so spol. K., spol. s r. o. o vylúčenie sumy 42.526,82 €, dochádzalo by k vzniku ďalších nedôvodných pohľadávok proti podstate, čím by sa uspokojenie Zabezpečeného veriteľa ešte znížilo. Takýto postup Správca, spočívajúci v rozvrhnutí príjmu z refakturovaných nákladov po ich úhrade, v

rámci nasledovného rozvrhu, je preto v záujme Zabezpečeného veriteľa, hoci ZKR v znení platnom do 31. 12. 2011 výslovne pojem čiastkový rozvrh alebo dodatočný rozvrh nepoužíva, avšak extenzívnym výkladom ust. § 97 ods. 1 ZKR je zrejmé, že s ním ráta.“

3. K námietke, podľa ktorej je oddelená podstata zaťažená pohľadávkami proti podstate, ktoré súvisia s úhradou miezd a odstúpného vyplateného zamestnancom prostredníctvom garančného fondu, ako aj zákonnými odvodmi, pričom podľa sťažovateľky tieto výdavky so správou a speňažením oddelenej podstaty nesúvisia:

„... Aj s odkazom na skutočnosti uvádzané Sťažovateľom v Sťažnosti je nepochybné, že pohľadávka Sociálnej poisťovne, ktorá vznikla v súvislosti s plnením z garančného fondu je pohľadávkou proti podstate. Je zrejmé, že Správca, pri zostavení rozvrhu výťažku z oddelenej podstaty pre Zabezpečeného veriteľa vychádzal zo ZKR v znení účinnom do 31. 12. 2011. S poukazom na ust. § 206a ZKR, v znení účinnom od 01. 01. 2012, konania začaté pred 1. januárom 2012 sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V zmysle uvedeného Správca pristúpil k rozvrhu výťažku spôsobom, ktorý ustanovuje zákon, a teda v súlade s § 87 ods. 5 tretia veta ZKR v znení účinnom do 31. 12. 2011, a rozpočítal Sťažovateľom namietané pohľadávky proti podstate, medzi všetky súpisové zložky majetku príslušným koeficientom, t. j. k oddelenej podstate zabezpečeného veriteľa na základe koeficientu 0,032238. V posudzovanom prípade sa súd stotožnil s postupom Správca, ktorým rozpočítal tieto pohľadávky súvisiace s úhradou miezd a odstúpného vyplateného zamestnancom z garančného fondu, medzi všetky súpisové zložky majetku. Správca tak postupoval z dôvodu, že toho času nebolo možné určiť, v súvislosti s ktorou súpisovou položkou tieto pohľadávky proti podstate vznikli. Skutočnosť, že neskoršia právna úprava ZKR, taxatívnym spôsobom vymedzila predmetné pohľadávky, ako pohľadávky proti všeobecnej podstate, nezakladá nesprávny postup Správca tým, že postupoval v zmysle, v tom čase účinnej, právnej úpravy.“

4. K námietke zaťaženia oddelenej podstaty pomernou časťou žalovanej sumy (42 526,8 €), ktorej vylúčenia sa domáha spoločnosť K., spol. s r. o.:

«Súd v uznesení č. k. 3 K/27/2009-606 zo dňa 22. 05. 2012 skonštatoval, že uvedený spor nie je do dnešného dňa ukončený, a teda nie je možné prejedikovať rozhodnutie súdu, ani skutočnosť, z ktorej podstaty sa v prípade úspechu bude takýto nárok žalobcu hradiť.

Správca zároveň v Návrhu na rozhodnutie súdu o námietkach uviedol, že na základe právoplatne ukončeného exindačného sporu, pristúpi k rozvrhu zodpovedajúcej časti výťažku.

Súd sa stotožnil s právnym názorom Správcu, že do času právoplatného rozhodnutia súdu v tejto veci, nie je možné rozvrhnúť výťažok v sume, ohľadne ktorej prebieha spor.

V predmetnom spore spol. K., spol. s r. o. (ďalej len „Navrhovateľ“) tvrdila, že uzavrela s Úpadcom Rámcovú zmluvu č. 1/07/2008 o dodávkach tovaru a služieb, v zmysle ktorej Úpadca prevzal tovar, dodaný Navrhovateľom. V Rámcovej zmluve bola účastníkmi dojednaná výhrada vlastníckeho práva, podľa ktorej vlastnícke právo - jeho finančný ekvivalent prechádza na odberateľa až po jeho úplnom zaplatení. Nakoľko k zaplateniu kúpnej ceny za dodaný tovar nedošlo, Navrhovateľom dodaný tovar a Úpadcom prevzatý tovar, v hodnote 42.526,82 €, neprešiel do vlastníctva Úpadcu, ale zostal vo vlastníctve Navrhovateľa. Po vyhlásení konkurzu na majetok Úpadcu Správca oznámil Navrhovateľovi, že predmetný tovar bol vyvezený na Ukrajinu a tam bol zabudovaný, a teda ho nie je možné vydať. S poukazom na uvedené Navrhovateľ žiadal o zaplatenie finančnej náhrady za tento tovar vo výške 42.526,82 € a navrhol, aby súd uložil Správcovi uvedenú istinu vylúčiť z konkurznej podstaty.

Súd po oboznámení sa so spisovým materiálom v konaní č. k. 2 Cbi 2/2010 mal za to, že do času právoplatného rozhodnutia súdu v tejto veci, nie je možné posúdiť oprávnenosť nároku Navrhovateľa. Na druhej strane však bolo zrejmé, že v prípade priznania nároku Navrhovateľovi, bude Správca povinný vylúčiť istinu vo výške 42.526,82 € z konkurznej podstaty. V tom čase však už bol majetok tvoriaci podstatu speňažený ako celok, formou predaja podniku. Je teda zrejmé, že Správca, do času rozhodnutia súdu, mohol vylúčiť túto istinu len z výťažku zo speňaženia majetku. Pritom pri jej vylúčení pomerne zaťažil oddelenú aj všeobecnú podstatu.

Na druhej strane, za situácie, kedy by Správca pri návrhu rozvrhu výťažku z oddelenej podstaty pre Zabezpečeného veriteľa nezohľadnil prebiehajúci spor, a súd by rozhodol o vylúčení istiny v sume 42.526,82 € z konkurznej podstaty Úpadcu, bol by takýto rozsudok nevykonateľný. A pokiaľ by Správca čakal s návrhom rozvrhu výťažku do času rozhodnutia súdu o vylúčení resp. zamietnutí návrhu na vylúčenie istiny vo výške 42.526,82,- €, vznikali by Sťažovateľovi ďalšie neodôvodnené pohľadávky proti podstate.

Preto máme za to, že takýto postup Správcu pri vylúčení pomernej časti istiny z výťažku zabezpečenej podstaty bol správny. V tomto smere poukazujeme aj na, toho času ešte neprávoplatný, rozsudok Okresného súdu Bratislava 1, zo dňa 12. 02. 2013, č. k. 2 Cbi 2/2010-137, ktorým vyhovel návrhu Navrhovateľa a zaviazal Správcu ako odporcu na vylúčenie istiny v sume 42.526,82,- €, z konkurznej podstaty Úpadcu, do troch dní od právoplatnosti rozsudku...

Pokiaľ teda ide o nedostatočné odôvodnenie uznesenia č. k. 3 K/27/2009-606 zo dňa 22. 05. 2012, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 30. 05. 2012, máme za to, že nakoľko súd vyslovil záver, že sa v plnom rozsahu stotožnil s názorom Správcu, nie je nevyhnutné opätovne uvádzať dôvody nevyhovenia námietok, ktoré sa v konečnom dôsledku zhodujú s dôvodmi uvádzanými Správcom. Súd vychádzajúc z námietok Zabezpečeného veriteľa, ako aj z Návrhu Správcu na rozhodnutie súdu o námietkach, v závere uznesenia uviedol, že sa s názorom Správcu stotožnil v plnom rozsahu, a preto námietky Zabezpečeného veriteľa zamietol. V zmysle vyššie opísaných skutočností, máme za to, že námietky podané Sťažovateľom, súd vyhodnotil ako nedôvodné, v súlade so zákonom.»

K vyjadreniu zákonnej sudkyne na základe predchádzajúcej výzvy ústavného súdu zaujala stanovisko právna zástupkyňa sťažovateľky v podaní z 13. júna 2013, v ktorom okrem iného uviedla:

«... Zákonná sudkyňa sa v odôvodnení uznesenia č. k. 3 K/27/2009 zo dňa 22. 05. 2012, ktorým zamietla námietky sťažovateľa proti návrhu rozvrhu výťažku z oddelenej podstaty (ďalej len „uznesenie o námietkach“), obmedzila len na citovanie zákonnej úpravy zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZKR“), opierajúc sa a odvolávajúc sa na vyjadrenie správcu k námietkam sťažovateľa.

Vo svojom vyjadrení k sťažnosti zo dňa 28. 03. 2013 zákonná sudkyňa len opakovane uviedla, cit. (str. 4 , 7 ods. vyjadrenia): „... Súd sa stotožnil s názorom Správcu v plnom rozsahu, jednak v oblasti posúdenia dôvodnosti podaných námietok, časového momentu vzniku za obdobie počas konkurzu, ako aj ich následnej kategorizácie medzi pohľadávky proti podstate, či spôsobu ich zaradenia do súpisu konkurznej podstaty Úpadcu.“

K výhradám sťažovateľa, prečo sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nevysporiadala s výhradami a odlišným právnym názorom sťažovateľa, ktoré boli uvedené v námietkach sťažovateľa zo dňa 02. 08. 2011, sa však zákonná sudkyňa podľa nášho názoru jasne nevyjadrila.

Uviedla len, cit. (str. 8, posl. odsek vyjadrenia): „... nakoľko súd vyslovil záver, že sa v plnom rozsahu stotožnil s názorom Správcu, nie je nevyhnutné opätovne uvádzať dôvody nevyhovenia námietok, ktoré sa v konečnom dôsledku zhodujú s dôvodmi uvádzanými správcom.“ Takéto zdôvodnenie považuje sťažovateľ za účelové a nedostatočné.

Sťažovateľ poukazuje na to, že ZKR formuloval ustanovenia, ktoré upravujú vydanie výťažku speňazenia oddelenej podstaty zabezpečenému veriteľovi, nie jasne a jednoznačne zrozumiteľne.

Na jednej strane vytvára samostatnú - oddelenú podstatu zabezpečeného veriteľa, ktorá má slúžiť prednostne na uspokojenie oddeleného veriteľa; na druhej strane však dáva možnosť pri rigidnom výklade ZKR zaťažiť oddelenú podstatu akýmkoľvek výdavkami, ktoré priamo nesúvisia so správou a speňazením majetku oddelenej podstaty. O tom, že predmetné ustanovenia neboli formulované jasne a zrozumiteľne svedčí aj ich následná novelizácia.

Správca konkurznej podstaty nie je účastníkom konkurzného konania, je to len osoba zúčastnená na konkurznom konaní, jeho právny názor nemusí byť správny, a preto zúžiť odôvodnenie uznesenia o námietkach len na zopakovanie právneho názoru, prezentovaného správcom bez toho, aby súd uviedol, prečo za správny považuje právny názor správcu, a ako vyložil predmetné nejasné zákonné ustanovenia, pokladáme za nedostatočné.

Požiadavka úplného a dôsledného odôvodnenia rozhodnutia súdu o námietkach proti návrhu rozvrhu výťažku je podľa názoru sťažovateľa naliehavá práve z dôvodu, že v konaniach o námietkach proti návrhu rozvrhu podľa právnej úpravy ZKR platnej do 31. 12. 2011 s poukazom na § 198 ods. 1 ZKR nie je prípustný opravný prostriedok.

Ako príklad nedostatočného odôvodnenia možno uviesť, že si zákonná sudkyňa osvojila právny názor správcu, že ak majetok (jeho finančný ekvivalent), ktorého vydania sa z dôvodu uplatnenia výhrady vlastníctva domáhal žalobca K., spol. s r. o., úpadca vyviezol na Ukrajinu a správca následne podnik speňazil ako celok (vrátane pohľadávok z obchodného styku), tak pohľadávku K., spol. s r. o. nie je možné priradiť k žiadnej súpisovej

zložke majetku všeobecnej podstaty, a preto je potrebné priradiť túto pohľadávku pomerne k obidvom podstatám.

Z odôvodnenia uznesenia o námietkach však nie je zrejmé, či sa v pohľadávkach speňažených v rámci predaja podniku nenachádza aj neuhradená pohľadávka z obchodného kontraktu, na základe ktorej bol tovar dodaný žalobcom vyvezený na Ukrajinu, resp. iná pohľadávka, ktorá z predmetného kontraktu mohla vzniknúť a ku ktorej by mala byť pohľadávka proti podstate žalobcu K., spol. s r. o. v prípade jej zistenia v súdnom spore priradená.

Sťažovateľ pokladá za absurdné a v právnom state za nemysliteľné, aby sa nárok na finančnú náhradu za tovar, dodaný úpadcovi a nezaplatený pred vyhlásením konkurzu, ak bude v súdnom konaní priznaný, uspokojil z výťažku predaja založenej veci zabezpečeného veriteľa.

Ak súd prvého stupňa s takýmto právnym názorom správcu stotožnil, je podľa názoru sťažovateľa potrebné, aby to súd dostatočne zdôvodnil, čo sa však preukázateľne nestalo...

Zákonná sudkyňa rozhodla o námietkach sťažovateľa ako zabezpečeného veriteľa na základe vyjadrenia správcu, bez toho, aby bol zabezpečený veriteľ s vyjadrením správcu oboznámený, aby sa k vyjadreniu správcu mohol vyjadriť, aby mohol požadovať predloženie dôkazov, prípadne dôkazy na podporu svojich tvrdení predkladať a v konečnom dôsledku aby mohol svoje tvrdenia, ktorými odôvodňuje námietky proti návrhu rozvrhu, obhájiť.

Domnievame sa preto, že právo sťažovateľa na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie bolo porušené nielen tým, že zákonná sudkyňa uznesenie o schválení rozvrhu riadne neodôvodnila, ale postupom v konaní o námietkach sťažovateľovi ako účastníkovi konania nebolo umožnené konať pred súdom.»

Vychádzajúc z citovaného, právna zástupkyňa sťažovateľky vo svojom podaní z 13. júna 2013 vyslovuje názor, že „sťažnosť sťažovateľa bola podaná dôvodne“, a zotrváva na pôvodnom návrhu, pričom zároveň spresnila svoj návrh na úhradu trov konania (za podanie z 13. júna 2013 sa domáha úhrady trov v sume 165,56 €).

III.

Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (v danej veci všeobecného súdu) alebo jeho rozhodnutím nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označila sťažovateľka, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide preto vtedy, ak pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie

(napr. rozhodnutia I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a následne na nich založených právnych záverov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010).

Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07). O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, I. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Z týchto hľadísk preskúmal ústavný súd sťažnosť sťažovateľky namietajúcej porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podstatnú námietku sťažovateľky tvorí jej nesúhlas so záverom okresného súdu, podľa ktorého správca postupoval správne, ak časť pohľadávok proti podstate rozpočítal

pomerne medzi všetky súpisové zložky majetku, teda i medzi tie, ktoré boli zapísané do súpisu podstat pre oddelenú (zabezpečenú) podstatu.

Podľa § 96 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii v znení účinnom do 31. decembra 2011 výťažok zo speňaženia majetku, ktorý podlieha konkurzu, po odpočítaní pohľadávok proti podstate, ktoré sa k nemu vzťahujú, sa veriteľom prihlásených pohľadávok vydáva rozvrhom. Náklady uspokojenia pohľadávky znáša veriteľ prihlásenej pohľadávky sám.

Podľa § 96 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii v znení účinnom do 31. decembra 2011 rozvrh obsahuje v prehľadnom členení jednotlivé celkové sumy výťažkov priradených k súpisovým zložkám majetku, ktoré sú predmetom rozvrhu, spolu so sumami pohľadávok proti podstate, ktoré sú priradené k týmto súpisovým zložkám majetku, a výslednú sumu výťažku určenú na uspokojenie zabezpečeného veriteľa alebo nezabezpečených veriteľov.

Podľa § 96 ods. 5 zákona o konkurze a reštrukturalizácii v znení účinnom do 31. decembra 2011 pri každej sume pohľadávky proti podstate sa v rozvrhu uvedie právny dôvod, čas vzniku, čas uspokojenia a veriteľ pohľadávky proti podstate, ako aj dôvod jej priradenia k príslušnej súpisovej zložke majetku.

Podľa § 87 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii v znení účinnom do 31. decembra 2011 pohľadávky proti podstate sú pohľadávky, ktoré vznikli po vyhlásení konkurzu v súvislosti so správou a speňažovaním majetku podliehajúceho konkurzu, výživné pre maloleté deti, odmena správcu a ďalšie pohľadávky, o ktorých to ustanovuje tento zákon; pohľadávkami proti podstate nie sú podmienené pohľadávky, ktoré sa uplatňujú prihláškou.

Podľa § 87 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii v znení účinnom do 31. decembra 2011 pohľadávky proti podstate sú tiež pohľadávky, ktoré vznikli po vyhlásení konkurzu, ako dane, poplatky, clá, poistné na zdravotné poistenie, poistné na

sociálne poistenie, mzdy alebo platy zamestnancov úpadcu a ďalšie nároky zamestnancov úpadcu z pracovných zmlúv alebo dohôd o prácach uzatvorených mimo pracovného pomeru. Ak správca prevádzkuje podnik úpadcu alebo jeho časť, tieto pohľadávky sa považujú za pohľadávky z prevádzkovania podniku.

Podľa § 87 ods. 5 zákona o konkurze a reštrukturalizácii v znení účinnom do 31. decembra 2011 po vzniku pohľadávky proti podstate správca priradí pohľadávku proti podstate tej súpisovej zložke majetku, v súvislosti s ktorou pohľadávka proti podstate vznikla. Ak pohľadávka proti podstate vznikla v súvislosti s viacerými súpisovými zložkami majetku, správca pomerne rozpočíta pohľadávku proti podstate medzi dotknuté súpisové zložky majetku podľa ich vzájomnej hodnoty, pričom vychádza z hodnoty uvedenej v súpise; ak je už súpisová zložka majetku speňažená, správca vychádza z hodnoty ešte nerozvrhnutého výťažku zo speňaženia. Ak nie je možné určiť, v súvislosti s ktorou súpisovou zložkou majetku pohľadávka proti podstate vznikla, správca rozpočíta pohľadávku proti podstate medzi všetky súpisové zložky majetku; ak však pohľadávka proti podstate vznikla v súvislosti s uplatňovaním odporovacieho práva, správca pomerne rozpočíta pohľadávku proti podstate medzi tie súpisové zložky majetku, ktoré tvoria tú podstatu, ktorá môže mať z uplatňovania odporovacieho práva prospech. Pohľadávky proti podstate priradené súpisovej zložke majetku vylúčenej zo súpisu správca rozpočíta novým spôsobom. O priradovaní a rozpočítavaní pohľadávok proti podstate správca vedie prehľadnú evidenciu tak, aby z nej bol nepochybný veriteľ, právny dôvod, čas vzniku a čas uspokojenia pohľadávky proti podstate, ako aj jej priradenie súpisovej zložke majetku a dôvod tohto preradenia. Evidenciu pohľadávok proti podstate správca vedie osobitne pre všeobecnú podstatu a osobitne pre každú oddelenú podstatu.

Podľa § 206a ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii konania začaté pred 1. januárom 2012 sa dokončia podľa doterajších predpisov, ak odsek 2 neustanovuje inak.

Okresný súd odôvodnil výrok sťažnosťou napadnutého uznesenia v podstatnej časti takto:

«V námietke č. 1 označenej v námietkovom podaní zabezpečeného veriteľa ako Neuhradené výdavky súvisiace s prenájmom majetku úpadcu... zabezpečený veriteľ všeobecne namieta pohľadávky proti podstate, ktoré vznikli v súvislosti s dodávkou elektrickej energie, vody a stočného a dane z nehnuteľnosti za obdobie, počas ktorého bol majetok úpadcu v prenájme...

Vzhľadom na vyššie citované zákonné ustanovenia (§ 87 ods. 1, 2 a 5 zákona o konkurze a reštrukturalizácii v znení účinnom do 31. decembra 2011, ktoré okresný súd v odôvodnení uznesenia následne uvádza, pozn.) je podľa názoru správca nepochybné a nesporné, že zabezpečeným veriteľom namietané výdavky v rámci Námietky č. 1 sú pohľadávkami proti podstate, nakoľko ide o pohľadávky za dodávku elektrickej energie, resp. vody a stočného úpadcovi, resp. v súvislosti s daňou z nehnuteľnosti, a to za obdobie počas konkurzu...

Pokiaľ ide o námietku zabezpečeného veriteľa, že pohľadávky proti podstate za dodávku elektrickej energie, vody a stočného by nemali byť priradené k oddelenej podstate správca uvádza, že tieto pohľadávky proti podstate vznikli komplexne v súvislosti so správou celej konkurznej podstaty, t. j. ide o pohľadávky proti podstate, pri ktorých nie je možné určiť v súvislosti s ktorou konkrétnou položkou majetku vznikli, preto tieto pohľadávky v súlade s vyššie citovaným zákonným ustanovením § 87 ods. 5 tretia veta ZKR sú rozpočítané na celú konkurznú podstatu podľa súpisovej hodnoty konkurznej podstaty stanovenej predchádzajúcim správcom.

Pokiaľ ide o námietku zabezpečeného veriteľa, že k oddelenej podstate by nemala byť priradená pohľadávka proti podstate na daň z nehnuteľností. v tomto smere je podľa vyjadrenia správca nepochybné a nesporné, že takáto pohľadávka proti podstate vznikla v súvislosti s konkrétnym nehnuteľným majetkom, ktorý tvoril oddelenú podstatu zabezpečeného veriteľa, preto pomerná časť tejto pohľadávky proti podstate je priradená k oddelenej podstate zabezpečeného veriteľa, a to v pomere v akom sa rozdelil výtazok získaný speňaním nehnuteľností.

V súvislosti s odôvodnením námietky č. 1 zabezpečeného veriteľa, že v dôsledku prenájmu úpadcovho majetku počas konkurzu vznikla konkurznej podstate strata, s uvedeným tvrdením správca kategoricky a zásadne nesúhlasí, nakoľko ad. 1) z pohľadu účtovného bol prenájom majetku ziskový pre konkurznú podstatu a ad. 2) v prípade, ak by

správca ukončil všetky nájomné vzťahy v čase, keď bol ustanovený do funkcie - t. j. v januári 2010 - oddelená podstata by ku dňu predloženia rozvrhu nebola zaťažená čistým nákladom správy v sume 5 000,43 EUR, ale čistým nákladom správy v sume 60 072.90 EUR pozostávajúcimi s nákladov kúrenia, elektrickej energie a vody pre strážnikov, účtovníčku a personalistku a nákladov stráženia objektu, t. j. nákladmi 12 x väčšími. K týmto dôvodom námietky správca ďalej uvádza, že z pohľadu schválenia alebo neschválenia návrhu rozvrhu výťažku tieto dôvody sú právne irelevantné/bezpredmetné, nakoľko nesmerujú voči právnemu základu pohľadávky proti podstate, ani voči jej výške, ani voči jej rozsahu priradenia k oddelenej podstate.

Vzhľadom na vyššie uvedené správca navrhol súdu Námietku č. 1 zabezpečeného veriteľa v celom rozsahu zamietnuť.

V námietke č. 2 označenej v námietkovom podaní zabezpečeného veriteľa ako výdavky, ktoré vznikli po uzatvorení zmluvy o predaji podniku... zabezpečený veriteľ všeobecne namieta, že správca zaťažuje oddelenú podstatu výdavkami ktoré vznikli po uzatvorení zmluvy o predaji podniku.

V tejto súvislosti správa uvádza, že Zmluva o predaji podniku bola uzatvorená dňa 28. 02. 2011, pričom v ten istý deň bolo tiež dohodnuté ukončenie nájomného vzťahu s nájomcom, pričom bolo dohodnuté, že k uvoľneniu resp. odovzdaniu nebytového priestoru prenajímateľovi resp. novému vlastníkovi nehnuteľnosti dôjde najneskôr do 31. 03. 2011. V tejto súvislosti bolo ďalej dohodnuté, že akékoľvek výdavky v súvislosti s dodávkou el. energie, vody, alebo stočného za mesiac marec 2011 budú refakturované. Keďže k dnešnému dňu nedošlo k úhrade takto refakturovaných nákladov, takáto úhrada nie je toho času premietnutá v návrhu rozvrhu výťažku, avšak po úhrade týchto faktúr v rámci ďalšieho nasledovného rozvrhu takýto príjem bude rozvrhnutý zabezpečenému veriteľovi.

V námietke č. 2 zabezpečený veriteľ všeobecne namieta pohľadávku proti podstate na daň z nehnuteľnosti za rok 2011.

V danej súvislosti správca uvádza, že podľa § 18 ods. 2 zákona č 582/2004 Z. z. o miestnych daniach a poplatkoch v znení neskorších predpisov „Na vyrubenie dane z nehnuteľností je rozhodujúci stav k 01. januáru zdaňovacieho obdobia. Na zmeny skutočností rozhodujúcich pre daňovú povinnosť, ktoré nastanú v priebehu zdaňovacieho obdobia sa neprihliada.“.

K 01. 01. 2011 vlastníkom predmetných nehnuteľností bol úpadca, preto zo zákona vyplýva, že pohľadávka na daň nehnuteľností na rok 2011 je pohľadávkou voči úpadcovi, moment doručenia platobného výmeru je právne irelevantný, rozhodujúci je moment vzniku pohľadávku ustanovený zákonom.

Vzhľadom na vyššie uvedené navrhol správca súdu Námietku č. 2 zabezpečeného veriteľa v celom rozsahu zamietnuť.

V námietke č. 3 označenej v námietkovom podaní zabezpečeného veriteľa ako Výdavky súvisiace s náhradami zamestnancom a povinnými odvodmi... zabezpečený veriteľ namieta priradenie pomernej časti pohľadávky proti podstate z titulu plnenia garančného fondu zamestnancom úpadcu v sume 186 771,70 EUR z titulu peňažných náhrad nevyplatených zamestnancom cez garančný fond v sume 40 282,23 EUR, z titulu neuhradených odvodov poistného na sociálne poistenie v sume 42 261,70 EUR a z titulu neuhradenej dane zo závislej činnosti v sume 56 494,25 EUR.

Ako dôvod námietky zabezpečený veriteľ uvádza, že tieto pohľadávky proti podstate by mali byť priradené výlučne k súpisovým položkám všeobecnej podstaty, nakoľko so správou oddelenej podstaty a jej speňažením nemajú žiadny vecný ani časový súvis.

Vzhľadom na vyššie cit. zákonné ustanovenia správca rozpočítal namietané pohľadávky proti podstate Sociálnej poisťovne a Daňového úradu na celú konkurznú podstatu, vzhľadom na skutočnosť, že pri týchto pohľadávkach proti podstate nie je možné určiť v súvislosti s ktorou konkrétnou súpisovou zložkou majetku vznikli. Rozpočítanie pohľadávok proti podstate správca urobil na základe súpisových hodnôt stanovených v súpise majetku ešte predchádzajúcim správcom.

Vzhľadom na vyššie uvedené správca navrhol Námietku č. 3 zabezpečeného veriteľa v celom rozsahu zamietnuť.

V námietke č. 4 označenej v námietkovom podaní zabezpečeného veriteľa ako Nárok zo súdneho sporu... zabezpečený veriteľ namieta, že sa domnieva, že aj v prípade, ak by bol žalobca v predmetnom spore úspešný, pohľadávka, ktorá žalobcovi bude priznaná bude pohľadávkou proti všeobecnej podstate, a preto nemôže byť ani len čiastočne uhrádzaná z oddelenej podstaty.

K uvedenému správca uvádza, že podstatou tohto sporu je excindačný nárok uplatnený spoločnosťou K. spol. s r. o. vedený na OS BA I pod sp. zn. 2 Cbi/2/2010, a to o

vylúčenie istiny 42 526,82 EUR z konkurznej podstaty. Vzhľadom na skutočnosť, že k dnešnému dňu predmetný spor nie je ukončený, doposiaľ nebolo nariadené ani prvé pojednávanie, v danej veci nie je možné prejedikovať rozhodnutie súdu, ani skutočnosť, z ktorej podstaty by sa v prípade úspechu žalobcu mal takýto nárok uhradiť. Uvedené bude možné podľa vyjadrenia správca s konečnou platnosťou ustáliť až po právoplatnom skončení tohto excindačného sporu, následne na základe právoplatných výsledkov sporu správca pristúpi k rozvrhu zodpovedajúcej časti výťažku, avšak k dnešnému dňu k rozvrhu tejto časti nie je možné pristúpiť.

Vzhľadom na vyššie uvedené správca navrhol súdu Námietku č. 4 zabezpečeného veriteľa v celom rozsahu zamietnuť.

Podľa § 97 ods. 4 ZKR ak zabezpečený veriteľ uplatní proti návrhu rozvrhu výťažku odôvodnené námietky, správca návrh rozvrhu výťažku podľa námietok upraví alebo požiada súd, aby o námietkach rozhodol; ak súd námietkam vyhovie, správca návrh rozvrhu výťažku podľa rozhodnutia súdu upraví. Správca bezodkladne po vyhovení námietkam alebo po rozhodnutí súdu o námietkach uspokojí zabezpečenú pohľadávku zabezpečeného veriteľa podľa upraveného rozvrhu výťažku.

V nadväzujúc na uvedené súd pri posudzovaní dôvodnosti námietok má za to, že tieto sú neopodstatnené a neodôvodňujú postup súdu v zmysle § 97 ods. 4 ZKR spočívajúci v ich vybavení a následnej úprave návrhu čiastkového rozvrhu výťažku podľa rozhodnutia súdu zo strany správca. V danej súvislosti je potrebné uviesť, že súd sa stotožnil s právnym názorom správca ohľadom posúdenia dôvodnosti predmetných námietok v plnom rozsahu, to tak v oblasti určenia časového momentu vzniku jednotlivých výdavkov za obdobie počas konkurzu a ich následnej kategorizácii medzi pohľadávky proti podstate, ako aj určenia spôsobu zaradenia konkrétnych pohľadávok do súpisu konkurznej podstaty úpadcu.

Na základe vyššie uvedených skutočností a s poukazom na citované zákonné ustanovenie rozhodol súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.»

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že napadnuté uznesenie okresného súdu je založené na dôvodoch, ktoré sú legitímne a z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné o to viac, že zodpovedajú obsahu a účelu na vec aplikovaných ustanovení zákona o konkurze a reštrukturalizácii v znení účinnom do 31. decembra 2011

(predovšetkým § 87 ods. 5 citovaného zákona), t. j. napadnuté uznesenie nemožno považovať ani za arbitrárne.

Nad rámec argumentácie uvedenej v odôvodnení napadnutého uznesenia okresného súdu a tiež vo vyjadrení zákonnej sudkyne z 28. marca 2013 ústavný súd považuje za potrebné poukázať aj na skutočnosť, že § 87 ods. 5 zákona o konkurze a reštrukturalizácii v znení účinnom v rozhodnom čase ustanovovalo nie možnosť, ale povinnosť správcu („... správca rozpočíta...“) rozpočítať pohľadávky proti podstate medzi všetky súpisové zložky majetku, ak nie je možné určiť, v súvislosti s ktorou súpisovou zložkou majetku tieto pohľadávky proti podstate vznikli. Za týchto okolností nemožno považovať postup a výklad okresného súdu za arbitrárny, odkláňajúci sa od znenia zákona, ak odobril postup správcu, ktorý pomerne rozpočítal pohľadávky proti podstate aj k súpisovým zložkám majetku oddelenej podstaty. Ani neskoršia zmena právnej úpravy nie je spôsobilá spochybníť tento záver, keďže okresný súd bol povinný na vec sťažovateľky podľa § 206a zákona o konkurze a reštrukturalizácii aplikovať znenie zákona účinné do 31. decembra 2011.

Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom okresného súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za arbitrárne (a teda protiústavné) tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Podľa názoru ústavného súdu neobstojí ani námietka sťažovateľky, v zmysle ktorej je napadnuté uznesenie okresného súdu nedostatočne odôvodnené. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého uznesenia presvedčil, že okresný súd sa námietkami sťažovateľky zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľka v tomto konaní dostala odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol,

že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia (v konkrétnych okolnostiach ústavný súd nepovažuje ani skutočnosť, že okresný súd sa v odôvodnení napadnutého uznesenia v zásade „len“ stotožnil s názorom správcu, a to jednak z hľadiska posúdenia dôvodnosti podaných námietok, časového momentu ich vzniku za obdobie počas konkurzu, ako aj ich následnej kategorizácie medzi pohľadávky proti podstate či spôsobu ich zaradenia do súpisu konkurznej podstaty úpadcu, za taký nedostatok, ktorý by mal ústavnú relevanciu), ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil takú príčinnú súvislosť medzi napadnutým uznesením okresného súdu sp. zn. 3 K 27/2009 z 22. mája 2012 a sťažovateľkou namietaným porušením jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorá by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie umožňovala reálne dospieť k záveru o ich porušení, a preto ju odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa už ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky na ochranu ústavnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. júna 2013